

Notă despre traducerea românească a lucrării *L'Homme et son devenir selon le Vêdânta*

Nic Cusa

Lucrarea lui René Guénon menționată în titlul acestei note e, după cum se știe, una dintre cele trei ale sale cu caracter pur metafizic. Textul ei este, în mod evident, de o importanță fundamentală pentru înțelegerea corectă a datelor de această natură.

Toată opera lui Guénon păstrează o grijă continuă și expresă pentru exactitatea terminologiei folosite și pentru evitarea oricăror neînțelegeri și confuzii. Din păcate, traducerea românească a acestui volum păstrează o grijă continuă și evidentă pentru denaturarea mesajului lucrării și pentru deturnarea intenției exprese a autorului. Avem de a face aici cu o vădită bătaie de joc la adresa acestuia și la adresa celor interesați de studiul cărților sale. Apărută la Editura Antet în 1995, traducerea făcută de Maria Ivănescu ne produce dubii majore în privința bunei credințe a translatorului. Din punctul nostru de vedere, e inadmisibil, pentru o traducere ce probabil se pretinde a fi serioasă, ca termeni esențiali în înțelegerea discursului să fie deliberat și constant traduși după „buna” voință și după discernământul total discutabil al „traducătorului”. Probabil că „traducătoarea” nu știe, precum nici editura ce a acceptat și găzduit acest fiasco, că nu poți tălmăci ceea ce nu pricepi, caz în care circumstanțele atenuante pot să o exonereze atât pe domnia sa, cât și pe editor, de suspiciunile de intenționalitate, astfel că atât una, cât și celălalt nu s-ar face vinovați decât de a le lipsi ceea ce în mod evident nu au. Însă avem impresia că e vorba aici de mai mult decât doar de atât. Iar asta pentru că lucrurile sunt într-atât de maimuțărte, încât e aproape imposibil ca „inconștiența” să fi provocat această parodie.

Dacă termenul „indefinit”, folosit de Guénon întotdeauna când s-a referit la domeniul manifestării, e tradus cu sârg în toate locurile prin „infinît”, tot astfel am observat o curioasă îndârjire de a traduce la modul afirmativ enunțuri în care autorul neagă, ori chiar invers, negativ, când autorul afirmă. Apoi, stângăcia mai mult decât stânjenitoare, mergând până la deformarea non-inteligibilă a întregi fragmente, toate acestea ne fac să concluzionăm că avem de-a face aici cu o drăcovenie, și, de asemenea, să sperăm că o traducere a acestui volum fundamental din opera autorului va apărea odată pentru uzul publicului român.